

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 16.03.1965, sp. zn. 6 Cz 20/65, ECLI:CZ:NS:1965:6.CZ.20.1965.1

Číslo: 34/1965

Právní věta: Došlo-li k nezákonnému přeřazení pracovníka, který měl možnost nastoupit jiné, méně placené místo, není dotčen jeho nárok na náhradu rozdílu mezi částkou, kterou by si vydělal na náhradním místě a původním výdělkem na pracovišti, z něhož byl nezákonně přeřazen.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 16.03.1965

Spisová značka: 6 Cz 20/65

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada mzdy, Přeřazení

Předpisy: 142/1950 Sb. § 1

§ 2

§ 59

§ 88

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 34/1965 sb. rozh.

Došlo-li k nezákonnému přeřazení pracovníka, který měl možnost nastoupit jiné, méně placené místo, není dotčen jeho nárok na náhradu rozdílu mezi částkou, kterou by si vydělal na náhradním místě a původním výdělkem na pracovišti, z něhož byl nezákonně přeřazen.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 16. března 1965, [6 Cz 20/65](#).)

Žalobkyně pracovala v žalovaném národním podniku od roku 1956 jako pomocná dělnice v úseku energetiky. Dnem 22. 7. 1963 žalovaný v souvislosti s technickým zlepšením, které se projevilo v úspoře pracovních sil na pracovišti, přestal žalobkyni zaměstnávat na jejím původním místě a nabídl jí zároveň několik jiných míst v rámci podniku. Žalobkyně všechna nabízená místa odmítla s poukazem na svůj nepříznivý zdravotní stav a na nepřiměřené výdělkové možnosti. Podnik však důvodnost námitek žalobkyně neuznal a dvakrát ji písemně vyzval k nástupu do práce na některé z míst, která jí byla nabídnuta. Když stěžovatelka ani po opakované písemné výzvě do práce nenastoupila, rozvázal s ní žalovaný podnik po předchozím souhlasu ONV a ZV ROH pracovní poměr

výpovědí ke dni 14. 3. 1964.

V rozhodčím řízení na závodě a po jeho bezvýslednosti i u soudu, domáhala se žalobkyně soudního výroku, že přeřazení v práci ke dni 22. 7. 1963 je právně neúčinné, a že je podnik povinen nahradit jí ušlý výdělek, a to až do dne řádného skončení pracovního poměru.

Okresní soud v Bánské Bystrici vyhověl jenom první části žaloby a rozhodl, že přeřazení žalobkyně ke dni 22. 7. 1963 je právně neúčinné. Náhradu ušlého výdělku však soud žalobkyni nepřiznal s odůvodněním, že odmítla nastoupit na některé z náhradních míst, která jí podnik nabízel.

Krajský soud v Bánské Bystrici zamítl odvolání žalobkyně jako opožděné.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem, že rozsudkem okresního soudu v Bánské Bystrici byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

V soudním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně pracovala jako pomocná dělnice a její průměrný čistý výdělek za posledních šest měsíců před přeřazením činil podle sdělení žalovaného asi 1140,- Kčs měsíčně. Žalovaný uvedl, že po 22. 7. 1963 bylo žalobkyni nabízeno, aby pracovala jako uklízečka v úseku energetiky, v požárním útvaru nebo na hospodářské správě, anebo jako dělnice v cihelně nebo v závodním stravování. Žalobkyně namítala mimo jiné i to, že nabízená místa nemohla přijmout pro nepříznivý zdravotní stav. Okresní soud si proto správně vyžádal od lékařské poradní komise OÚNZ v B. B. znalecký posudek o jejím zdravotním stavu a o tom, zda byla schopna některou z nabízených prací vykonávat. Posudek vypracovala posudková lékařka dr. P., která potvrdila vážné zdravotní obtíže žalobkyně (vysoký krevní tlak, otylost, křečové žíly) a dospěla k závěru, že žalobkyně je s ohledem na svůj zdravotní stav schopna vykonávat práce bez trvalého zatížení dolních končetin a bez zdvihání těžkých předmětů, nejlépe zaměstnání s převahou práce vsedě pod trvalou lékařskou kontrolou. K dotazu soudu znalkyně při ústním jednání dne 31. března 1964 uvedla, že nemůže bezpečně posoudit, zda žalobkyně mohla vykonávat některou z prací, které jí byly nabídnuty žalovaným podnikem. Uvedla, že by k tomu potřebovala znát náplň práce na jednotlivých pracovištích. Soud si však žádné doplnění znaleckého posudku nevyžádal a v odůvodnění zamítavé části rozsudku uvedl, že žalobkyně byla schopna vykonávat lehčí práce a že proto mohla na některé z nabídnutých míst nastoupit. Pro takový závěr soudu však není ve zjištěném skutkovém stavu opory.

Soud také pominul tu skutečnost, že žalobkyni byla většinou nabídnuta místa, na kterých by si vydělala méně než na dosavadním pracovišti. Žalobkyni přísluší při nezákonném přeřazení v práci nárok na náhradu ušlého výdělku podle § 7 zák. č. 244/1922 Sb. Od případné náhrady by jí mohlo být podle tohoto ustanovení odečteno jenom to, co zanedbala vydělat v náhradním zaměstnání. Jestliže by tedy bylo prokázáno, že by žalobkyně měla možnost nastoupit jiné, méně placené místo, nebyl by tím dotčen její nárok na náhradu rozdílu mezi částkou, kterou by si vydělala na tomto náhradním místě a jejím původním výdělkem na pracovišti, něhož byla nezákonně přeřazena.

Pokud tedy soud neproověřil řádně před svým rozhodnutím možnosti žalobkyně nastoupit jiné přiměřené náhradní zaměstnání, které by především odpovídalo jejímu zdravotnímu stavu, a pokud rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, porušil svým rozhodnutím zákon v ustanovení § 1 odst. 2, § 2, § 59 a § 88 odst. 2 o. s. ř. z roku 1950 s ohledem na ustanovení § 7 zák. č. 244/1922 Sb.

Poznámka: Srov. § § 1, 6, 120 o. s. ř.